

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1886.

De vreugde over eigen geluk kan licht bekrompen en egoïstisch worden, terwijl de vreugde over het geluk van anderen ons rijk maakt, en ons slechts kan veredelen en verheffen.

15 Maart 1915.

No. 6

20e Jaargang.

WIE MET MIJ NIET VERGADERT, DIE VERSTROOIT.

Eenmaal ging Jezus op eenen Sabbat door het gezaaide, en nadat de discipelen aren hadden geplukt en daarvan hadden gegeten, ergerden zich de Farizeën, en vermeenden er den Heer op attent te moeten maken dat zij daar iets deden dat niet geoorloofd was. Hierop wordt door Christus de handelwijze der discipelen onder de omstandigheden waarin zij waren, in bescherming genomen. In datzelfde hoofdstuk verder, geneest de Heer iemand met een dorre hand, ontwijkt verder de lagen der Farizeën, en geneest allerlei krankheden, Voorts spreekt Hij van de zonde tegen den Heiligen Geest, en eindelijk van de verantwoordelijkheid die elk een zal moeten dragen naar aanleiding van al de ijdele woorden door hem gesproken, en in het dertigste vers zegt de Heer de volgende merkwaardige woorden: „Wie met mij niet is, die is tegen mij, en wie met mij niet vergadert, die verstroot.”

Helaas, hadden wij haast gezegd, die laatste woorden van den Heer zijn waar, zijn zeer waar. Wie met mij, dat is: met Hem- niet vergadert, die verstroot. Er zijn onder de leden der Kerk van Christus sommigen die denken dat met het doen der halve plichten door den Heer wel genoeg zal worden genomen. Dat Hij, ziende dat nog niet alle gemeenschap tusschen hen en de Kerk door hen verbroken is, de Heer wel genade voor recht zal doen gelden, en ze eenmaal nog wel aanspraak zullen kunnen hebben op een kleine zaligheid, al zijn ze zich ook bewust, vooral in den eersten tijd van hunnen langzamen val, dat ze geen aanspraak kunnen doen gelden op de hoogste heerlijkheid.

Hoe wreed bedriegen dezulken zich. Afval openbaart zich nimmer in eenmaal. Slechts langzaam aan, van trap tot trap, en van stap tot stap ontwikkelt zich die. Het begin zetelt in een kleinigheid, somwijlen ook wel in een grootigheid. Gewoonlijk is een der zwaarste struikel-

blokken het betalen van tiende. Al spoedig openbaart zich dit. Geen vooruitgang is er mogelijk zonder deze wet op te volgen. Dikwijls wordt er over gepredikt in de vergaderingen. Dikwijls wordt dit onderwerp ter sprake gebracht in huisbezoek enz. En steeds is het niet alleen het vermanende woord van den huisbezoek-leeraar, of van den spreker in de godsdienstige samenkomst, die een afkeurend oordeel, onbewust veelal, uitspreekt over de persoonlijke aangelegenheden van ons, maar in de eerste en meeste plaats is het eigen geweten dat spreekt, en wat denkt dat hetgeen gezegd wordt, naar waarheid slechts gemeend is om te zeggen met het oog op des hoorders persoonlijke omstandigheden. Dat wordt moeilijk om aan te hooren. De vergaderingen verliezen hunne bekoorlijkheid voor dezulken. Het huisbezoek wordt niet alleen niet meer op prijs gesteld maar wordt zelfs geacht als iets lastigs te zijn. Het gebeurt dat de huisbezoekende broeders ons niet sympathiek zijn een enkel keer allicht, en men is niet geneigd meer ze te ontvangen. De schuld wordt niet gezocht in eigen fouten en eigen overtreden, maar daarbuiten, bij anderen. Deze broeder heeft dit verkeerd gedaan, en die broeder zijn vrouw heeft onlangs een heftige ruzie gehad met mijne vrouw, de kinderen van die familie zijn steeds onaardig tegen mijne kinderen, en daarom zie ik heelemaal niet in waarom die of die andere broeder hier moet komen om mij den weg te wijzen. Laat hij liever op zijn eigen passen. Laat hem liever toezien dat zijn eigen huisgezin niet verwaarloosd wordt, en dat hij tracht zijn eigen aangelegenheid te regelen.

Deze en veel meer andere verontschuldigen worden gezocht, en waar ze gezocht worden, ook juist gereedelijk gevonden. Van waar komt zulks? Van het ontbreken van voldoende liefde om den Heer te dienen. Van het aannemen van het Evangelie zonder te beseffen dat van het deelhebben aan deszelfs zegeningen alleen dan sprake kan zijn, wanneer ook de verplichtingen, er aan verbonden, worden aanvaard. Die verplichtingen, hoewel zoo herhaaldelijk gepredikt alvorens tot den stap kon worden overgegaan, om namelijk gedoopt te worden en eenen ingang te maken in het koninkrijk van God, die verplichtingen werden toen niet geacht, omdat de zwaarte ervan niet overrekend werd, en omdat niet ernstig de vraag werd gesteld of wij den Heer wel boven alles, boven elk ding wat ons bond aan de geneugten en genietingen der wereld, liefhadden.

Als eerste plicht trad alras op den voorgrond, het betalen van tiende, Dat is zoo moeilijk. Er wordt zoo weinig verdiend. Vrouw en kinderen en huishouden kosten zooveel. Wij kunnen geen tiende betalen. Wij zouden onze geliefden armoede moeten laten lijden als wij dat deden. Vergeten wordt natuurlijk dat in den roes der blijdschap van de kennis van het licht, eerst ontvangen, men dat als slechts een zeer kleine bijzaak had leeren kennen en dat er nimmer sprake

van zou kunnen zijn dat er een tijd aan zou breken dat men niet meer gewillig zou wezen die opofferingen zich te getroosten. Het zelfverwijt begint te werken. De plichten! In eigen hart worden ze overdacht. Langzamerhand wordt er in dat eigen hart eene verontschuldiging gevonden. Kom, er zijn er zooveel die niet al hunne verplichtingen nakomen. Er worden toch wel tienden betaald, al doe ik het dan niet. Vastoffers worden er toch wel gegeven al komen ze dan niet van mij. Bovendien vasten doe ik toch ook niet. Ik kan dat onmogelijk volhouden om eenmaal in de maand vier-en-twintig uur zonder voedsel te blijven, en waarvoor dient zulks ook? We lezen dat niet in den Bijbel. Dat zijn dingen die Joseph Smith er later bij heeft gemaakt. Dat is de redeneering. Afgezien er van in hoeverre dat deze redeneering steekhoudende is of in hoeverre niet, wordt totaal vergeten dat diezelfde beginselen, nu langzamerhand nage-laten, eenmaal door hen zelve als de reinste en meest opvoedkundige zaken begroet zijn geworden. Dat er eens eenen tijd was dat men zich heerlijk verrukt gevoelde bij de gedachte verlost te zijn van de duisternis die zoolang de ziel gebonden had gehouden. Met eigen geweten is al langzamerhand de zaak op een acoordje gegooid. Rest nog de huisbezoeken, en de vergaderingen. Dat altijd-durende gepreek over het nakomen van die verplichtingen over het betalen van die tienden, dat hefoffer enz, enz., alles wat daar nog steeds bij komt. We gaan maar liever niet meer naar de vergadering. We zullen eens een poosje wegblijven en zien of dat ook opvalt. Eindelijk, we komen meer en meer in aanraking met menschen die van het Mormonisme natuurlijk niets willen weten. We zien dat zij toch ook, schijnbaar althans, wel gelukkig leven. 't Zijn menschen minstens even goed als wij. Ja, beter, veel beter dan een groot aantal van de broeders en zusters, leden van de Kerk. Men heeft onder hen lang dat gepraat niet, dat elkander op de vingers zien en in 't geheim kwaad van elkander spreken. We kunnen heel best met hnn samengaan. Nog verder eindelijk, we breken geheel en al met de Kerk. We gaan niet meer ter vergadering. We gaan niet meer naar Zondagschool. Dat alles kunnen we best nalaten. We ontvangen de zendingen niet meer. We ontvangen de lokale broeders niet meer. We lezen de Ster niet meer. We scheiden ons heelemaal af. We zijn er van verlost . .

.....

Dat is het beeld van den langzamen afval. Waarom? Omdat wij geen lust genoeg hadden den Heer te dienen. Omdat we vele dingen liever hadden dan Hem. Omdat we onze eigene lusten en begeerten samen wilden doen gaan met de Goddelijke en geestelijke zaken. Omdat zulks in het Koninkrijk van God niet kan. Omdat wij niet God kunnen dienen en den Mammon. Omdat de dienst des Heeren een heele persoonlijkheid, en geen halve verlangt. Omdat alleen dan

wij een waardig dienstknecht bevonden kunnen worden in de oogen des Heeren als wij gewillig willen zijn onzen wil aan den Zijnen onderworpen te maken. Omdat de wil van God de koninklijke wet moet zijn, en niet ons gevoelen.

Daarom vallen wij af. Maar wel het eerste en het meeste omdat wij geen liefde genoeg hadden. Maar is het onze schuld dat wij voor den Heer geen liefde hadden? Kunnen wij het helpen dat ons gemoed zich niet in alles voegen wilde, voegen kon — zeggen wij — naar de voorschriften van den Heer?

Ha, daar erkennen wij althans dat de schuld ligt in ons hart, en niet daarbuiten. Dat het niet de reinheid der leerstellingen is, de goddelijkheid van het werk zelve, wat ons buiten de gemeenschap sloot, maar dat wij zelve het zijn die het ons berokkenden, want wij stelden reeds de vraag: kunnen wij het helpen dat het zoo is, daarmede instemming betuigende van het feit dat het zoo is.

Ja, wij kunnen het helpen. De Heer achtte onze omstandigheden rijp om ons het evangelie te doen kennen. Om ons in aanraking te doen komen met Zijne dienstknechten. Met die dienstknechten die van hunne zijde alles hadden opgeofferd om des Heeren wil te doen.

Die allicht, van verre landen, hier waren gekomen, om zonder prijs of zonder loon, voor ons de deuren van het koninkrijk van God te openen. Getuige het feit dat het evangelie door ons werd omhelsd. Het was eene vrijwillige verbintenis die wij aangingen. Eene verbintenis evenwel welke God van Zijne zijde nimmer zou verbreken, maar die wij enkel verbraken en niet nakwamen, omdat wij nalieten liefde te koesteren en liefde te kweken, daar en op die plaatsen waar onze liefde had kunnen worden aangewakkerd. Wij vergaderden niet. En deden wij het wel, dan nog was het vergaderen wat wij deden ons slechts tot last en tot oordeel, omdat op die vergaderingen ons onze zwakheden verweten werden. Dat werden we moede, en daarom lieten wij de onderlinge bijeenkomsten na, en als gevolg daarvan overkwam ons de afval, waar we meenden die evenwel niet te zoeken.

Hoed' ons Heer voor dwaling,
Leid' ons al den tijd;
Help ons u te dienen,
Maak ons hart verblijd.

Hoort de verschillen tusschen uwe broederen, en richt recht tusschen den man en zijnen broeder, en tusschen deszelfs vreemdeling. Gij zult het aangezicht in het gerecht niet kennen; gij zult den kleine zoowel als den groote hooren; gij zult niet vreezen voor iemands aangezich, want het gericht is Godes.

NIMMER TE LAAT.

(No. 79, Deseret Sunday School Songs).

Nimmer te laat in de Zondagschoolklas,
 Komt hier met blijdschap te gader;
 Stipt op uw plaats acht uw leeraar van pas,
 En ook uw Hemelsche Vader.

Koor: Nimmer te laat, nimmer te laat!
 Trouw op uw plekken hierbinnen;
 Maakt dat g' er zijt, immer op tijd,
 Prompt op het uur van beginnen!

Klaar om te zingen met innig genot.
 Vroolijk en opgewekt juichend;
 Klaar voor 't gebed tot uw Vader
 [en God,
 Stil en in ootmoed u buigend.

Wees om te leeren steeds vaardig
 [en klaar,
 Doe met genoeg en uw plichten;
 Volg 's Hemels wil en gij zult hier
 [en dáár
 Blijvende vreugde u stichten.

Als gij getrouw zijt in al wat gij doet,
 Immer belijdend Gods Zone,
 Is u de Sabbatdag lieflijk en zoet,
 Sierend de week als een krone.

Vertaald door FRANK I. KOOYMAN.

EEN ARABISCHE LEGENDE.

De sjeik (onderbevelhebber eener Arabische horde of stam) voelde zijn einde naderen. Aan den vroomste en verstandigste zijner jongeren wilde hij zijn waardigheid vóór zijn dood overdragen. Daarom sprak hij tot hen: Gaat naar buiten en brengt mij een vogel; ik ga sterven en wil vooraf nog gaarne een vogel eten. Wanneer gij er een gevangen hebt, zoo doodt hem, naar onzen ritus (eeredienst), doch zóó, dat Allah (God) het niet zien kan. „Amin” (uw wil geschiede) zeiden de jongeren en snelden heen. Toen het avond geworden was, keerden ze terug en ieder bracht een vogel mee, dien hij gedood en toeberaid had. De een vertelde: „Ik heb mij onder mijn burnoes verborgen en zoo den vogel gedood”. Een tweede had op een plek vol mest en onkruid zijn werk verricht. En de oudste sprak: „Ik heb mijn vogel in de nabijheid van een ongeloovige — Allah vervloeke hem! — gedood”. Zoo kwam de een na den ander en vertelde hoe hij nagedacht en gezocht had en eindelijk de plek gevonden meende te hebben, waar Allah niet was of wezen kon. Zwijgende luisterde de sjeik toe. De zou ging onder en nog een der jongeren ontbrak, de jongste, Mabruh. Hij zal gezelschap hebben aangetroffen en uw opdracht vergeten hebben, meenden de anderen.

Daar hoorde men snel iemand toelopen. Mabruh trad het stille

vertrek binnen, hield een levenden vogel in de hand, toonde hem aan de sjeik en zei weenend: „Eerwaardige Sidi (Heer) ik ben door dal en over bergen gegaan, door beken gewaad, in het duisterste bosch heb ik gezocht, maar zie, o Sidi! nergens heb ik een plek gevonden waar Allah niet wezen kon of was!”

Een lichtglans kwam over het gelaat van den stervende, hij zegende den knaap en sprak diep bewogen: „Gij zijt nog een kind naar de jaren, maar reeds een man in wijsheid, gij alléén hebt begrepen, dat Allah ons altijd ziet waar wij ons ook verbergen, gij zult mijn opvolger zijn; gij overigen gaat naar uwe dorpen terug en hoedt uwe geiten, tot andere dingen zijt gij niet bekwaam.

(Overgenomen).

DE VAL.

Het onmiddelijk gevolg van den val was de daarstelling der sterfelijkheid, met al de haar vergezellende broosheden, in de plaats van de krachten der eerste, dood-loozen, staat. Adam gevoelde onmiddelijk de gevolgen der overtreding in het vinden van een naakte en woeste aarde, met een armoedigen bodem; in plaats van aangename en nuttige planten, sprongen doornen en distelen op, en moeilijk had hij te werken onder den toestand van uitputting en lijden, om den bodem te bearbeiten opdat hij het noodige voedsel mocht verkrijgen. Op Eva viel de straf van vleeschelijke zwakte; de pijnen en smarten kwamen sedert dien over haar, en zij werd aan haren man onderworpen gemaakt, Het gevoel en besef van hun vroegere onschuld nu verloren hebbende, schaamden zij zich over hunne naaktheid, en de Heere maakte rokken van vellen voor hen. En beiden man en vrouw, werden met de straf van den geestelijken dood bezocht; want op dien zelfden dag werden zij van uit Eden verbannen, en geworpen van uit de tegenwoordigheid des Heeren. De slang, de oogmerken des Satans gediend hebbende, was tot een voorwerp van Goddelijk ongenoegen gemaakt, gedoemd zijnde om voor altijd in het stof te kruipen, en te lijden te hebben van de vijandschap welke was besloten om gezet te worden in de harten van Eva's kinderen.

In de verzoening was voorzien. — God liet Zijne nu sterfelijke kinderen niet zonder hoop. Hij gaf andere gebodem aan Adam, eischende van hem om offeranden op te offeren in den naam van den Eeniggeboren Zoon, en verlossing belovende aan hem en aan al zijne nakomelingen die in wilden stemmen met de voorgeschreven bepalingen. De gelegenheid om het victorieeloon te verwinnen door het kwaad te overkomen werd aan onze eerste ouders verklaard, en zij verheugden zich. Adam zeide: „Gezegend zij de naam van God; want van wege mijne overtreding zijn mijne oogen geopend, en in dit leven zal ik vreugde hebben, en wederom zal ik in het vleesch

God zien." Eva was blij, verklarende: „Ware het niet om onze overtredingen, wij zouden nimmer zaad gehad hebben, en nimmer goed en kwaad gekend hebben, noch de vreugde onzer verlossing, en het eeuwige leven dat God aan al de gehoorzamen geeft."

De val kwam niet bij toeval — Het zou onredelijk zijn te veronderstellen dat de overtreding van Eva en Adam den Schepper als eene verrassing overkwam. Door zijne oneindige voorkennis, wist God wat het gevolg zoude zijn van Satan's verzoeking van Eva, en wat Adam doen zou onder de gegeven omstandigheden. En verder is het duidelijk dat de val voor-verordineerd was als een middel waardoor de mensch van aangezicht tot aangezicht tegenover beide, het goed en het kwaad, kon worden gebracht; dat door zijn eigen vrijen wil hij het een of het andere mocht verkiezen, en aldus door de ondervindingen van een sterfelijken proeftijd voorbereid mocht worden voor de verhooging voorbeschikt in het heerlijke plan van zijne schepping: „Want zie, dit is Mijn werk en Mijne heerlijkheid, de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van den mensch tot stand te brengen," zoo sprak de Heer tot Mozes. Het was het doel van God om binnen het bereik der geesten door Hem in de hemelen voortgebracht, de middelen van persoonlijke pogingen te plaatsen, en de gelegenheid om niet enkel de zaligheid te verwinnen, of de ontkoming van den geestelijken dood, maar om verhooging met de machten van eeuwige vooruitgang en vermeerdering te bekomen. Vandaar dat het noodig was dat de geestelijke afstammelingen van God de woningen van hunne prille jeugd zouden verlaten, en zich begeven in de school van sterfelijke ondervinding, ontmoetende, strijdende met, en overwinnende het kwaad, in overeenstemming met hunne onderscheiden graden van geloof en sterkte. Adam en Eva konden nimmer de ouders zijn geweest van een sterfelijk nageslacht, waren ze zelf niet sterfelijk geworden; sterfelijkheid, zooals tevoren gezegd, was een noodzakelijk element in het Goddelijke plan betreffende de aarde en haar aangewezen bewoners en als een middel om de sterfelijkheid in te voeren, zette de Heer voor de voorzaten van het geslacht eene wet, ten volle er mede bekend zijnde, dat overtreding volgen zoude.

Eva was de voor-verordineerde bedoelingen van God vervullende door het gedeelte wat zij innam in het groote drama van den val; toch nam zij niet van de verboden vrucht met dat plan in het vooruitzicht, maar met het voornemen om de Goddelijke wet te overtreden, verleid zijnde door de drogredenen van den slang-duivel. Satan eveneens, bevorderde voor deze zaak de doeleinden van den Schepper door Eva te verzoeken; maar zijn voornemen was 's Heeren plan te dwarsboomen. Ons wordt afdoende medegedeeld dat „hij wist het voornemen des Heeren niet, daarom zocht hij de wereld te verleiden." Toch droeg zijne duivelsche poging, wel verre van de inleidende stap

te zijn ter verwoesting, bij tot het 'plan van 's menschen eeuwige verhoging. Adams gedeelte in de grootte gebeurtenis was belangrijk verschillend van dat van zijne vrouw; hij was niet verleid; integendeel, hij besloot opzettelijk te doen zooals Eva verlangde, opdat hij de bedoelingen van zijnen Maker mocht volbrengen met betrekking tot het geslacht der menschen, wier eerste stamvader hij verordineerd was te zijn.

Zelfs de overtredingen der menschen kunnen verkeerd worden tot het volvoeren van hooge doeleinden. Zooals zal worden aangetoond, was de offerande van Christus voorbeschikt van vóór de grondlegging der wereld, maar Judas die Hem verried, en de bloeddorstige Joden die den Zoon van God kruisigden, zijn daarom niet het minst minder schuldig aan de vreeselijke misdaad.

Het is een gewone praktijk geworden van het menschdom, om verwijtingen op te hoopen op de voorouders van het geslacht, en den gezegenden staat uit te beelden, waarin we, was de val er niet geweest, zouden hebben geleefd; terwijl onze eerste ouders recht hebben op onze diepgevoelde dankbaarheid voor hunne nalatenschap aan de nakomelingen — de middelen namelijk om heerlijkheid, verhooging en het eeuwige leven te verwinnen op het slagveld der sterfelijkheid. Tenzij de gelegenheid aldus gegeven, zouden de geesten van Gods geslacht voor altijd verbleven zijn in een staat van onwetende kindsheid; zondeloos zonder poging van zichzelf; in afgetrokken zingered, niet van zonde, maar van de macht tot zondigen; niet in staat om de eer der victorie te verwinnen, omreden ze verhinderd waren deel te nemen aan den veldslag. Zooals het is echter, zijn zij erfgenamen van het geboorterecht van Adams nakomelingen, — de sterfelijkheid namelijk, met zijne onmetelijke gelegenheden, en zijne van God gegevene vrijheid van handeling, Van vader Adam hebben wij alle rampen en kwalen geerfd, waaraan het vleesch onderworpen is, maar zulks is noodzakelijk voor de kennis van goed en kwaad, bij het gepaste gebruikt waarvan de mensch zelfs als de Godenkan worden.

ZALIGHEID DOOR GEHOORZAAMHEID AAN GOD.

Om de zaligheid te verkrijgen moeten wij niet alleen sommige dingen doen, maar alles wat God geboden heeft. Men kan prediken en alles doen behalve datgene wat God ons geboden heeft te doen, en toch zullen wij ten laatste onder veroordeeling vallen, Wij kunnen de munt verdienen, en alle soorten van uiterlijke zaken volbrengen, en toch de geboden van God niet onderhouden. Wat ik wensch te verduidelijken is te gehoorzamen, en anderen te onderwijzen God te gehoorzamen in alles wat hij ons zegt om te doen. Het maakt geen verschil of het beginsel populair is dan wel niet, Gods geboden zullen altijd ware beginselen blijven, ook al staan zij alleen.

JOSEPH SMITH in „Kerkgeschiedenis”.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
LE GRAND RICHARDS.

Assistent:
B. TIEMERSMA.

VERSLAG VAN DE ARNHEMSCHE CONFERENTIE, op Zondag 28 Februari 1915.

De verschillende samenkomsten hadden plaats in de zaal Walstraat 6, alwaar geregeld de vergaderingen worden gehouden.

De eerste vergadering, aangevangen om 10 uur 's morgens, werd geleid door Pres. Nebeker. Na gemeenschappelijk gezang werd het openingsgebed uitgesproken door Broeder Marinus Mathijssen.

Een openingswoord werd gesproken door den leider, waarin allen welkom werden geheeten, en de hoop werd uitgesproken dat, niet-tegenstaande het weer slecht was, de opkomst daarentegen groot mocht zijn en allen voldaan huiswaarts mochten keeren.

De eerste spreker was voorts Ouderling W. B. Murray van de Amsterdamsche conferentie, die in het bijzonder aanhaalde het voorrecht hem geschonken nogmaals in de gelegenheid gesteld te zijn te vergaderen met de Heiligen uit Arnhem, zijn eerste standplaats toen hij op zending kwam. Hij sprak verder van den afval van het evangelie dat had plaats gehad, overeenkomstig de woorden van Paulus dienaangaande, verder aantoonende dat de tijd komen moest en thans inderdaad gekomen was dat het herstelde evangelie gepredikt zoude worden. Verder werd een oogenblik gesproken over het voorbestaan, en dat in verband gebracht met de te verwachten opstanding in de toekomst, als wanneer verwacht kon worden dat lichaam en geest wederom vereenigd opnieuw eene ziel zouden vormen.

De volgende spreker was ouderling Walter B. Hanks, president van de Groninger Conferentie. Pres. Hanks gaf een sterk getuigenis van de waarheid van het werk ondernomen, uitdrukking gevende aan zijne dankbaarheid in de gelegenheid gesteld te worden met zoovele Heiligen te kunnen vergaderen. De moeilijkheden en het lijden van de eerste pioniers naar het verre Westen in de eerste tijden der Kerk was het onderwerp van zijne toespraak, alsmede de moeiten en de tegenwerking welke onze eerste leiders hadden moeten ondervinden om het evangelie in deze laatste dagen te kunnen oprichten, aantoonende hoe het volk altoos en overal gehaat en vervolgd hadden datgene wat toch van Godswege de waarheid was. De oorzaak van dit was dat de mensch weliswaar een vrijen wil gegeven was geworden, maar dat door hem — de mensch — die vrije wil ten kwade was gebruikt geworden.

De vergadering daarop zong een der liederen Zions, waarna een

zendeling werd geroepen die uit Duitschland afkomstig was, maar die aldaar, sedert de oorlog was uitgebroken, gevangen was gehouden. Thans evenwel was hij op reis naar huis toe. Ofschoon hij in de Duitsche taal sprak werd het door allen duidelijk verstaan. Hij was oorspronkelijk geboren in Europa, maar sedert zijn dertiende jaar was hij reeds weg van huis. Gereisd had hij door heel Europa, en verscheiden jaren eveneens doorgebracht in de Vereenigde Staten. Nimmer echter had hij een beter en meer godvreezend volk ontmoet dan de Heiligen der Laatste Dagen. Hij deelde voorts der vergadering mede dat hij meer vooruitgang had gemaakt in de laatste vier jaren sedert hij een „Mormoon” was geworden dan in de achttien jaren daarvan te voren.

Pres. Clark van de Amsterdamsche conferentie werd toen geroepen op te treden, en ofschoon hij er uitdrukking aan gaf zich zeer zwak te gevoelen om de macht van God te vertegenwoordigen, alsmede de verantwoordelijkheid hem op de schouders gelegd, deelde hij mede een sterk verlangen te hebben de geboden van God te onderhouden en Zijnen wil te doen. Zijne toespraak verder ging over de geestelijke dingen Gods, en voorts werd aangetoond hoe noodzakelijk het is voor een ieder zich te vernederen om in eenen toestand te geraken geschikt te zijn den geest des Heeren te kunnen ontvangen. Een groot geloof, — zoo spreker — hebben wij in openbaring, en omreden wij dit prediken denken somwijlen de menschen dat wij dwazelijk handelen, maar dit eveneens was zoo met Christus en Zijne Apostelen, omreden de dingen Gods dwaasheid zijn bij de menschen. Aangetoond werd verder hoe openbaring altoos bij al de dienstknechten Gods uit den ouden tijd het leidend beginsel is geweest, en eveneens hoe het ons in deze laatste dagen beloofd is dat, bij geloovig opzien tot God en gehoorzaamheid aan Zijne geboden, zulks ook ons deel zal zijn.

Na algemeen gezang werd deze eerste vergadering tot slot gebracht door dankzegging uitgesproken bij monde van Broeder J. Wielders.

De middagvergadering ving aan om twee uur, welke, na gezang, geopend werd bij monde van Ouderling Clark. Het Heilig Avondmaal werd bediend door Ouderlingen W. B. Murray en J. Meeuwssen. Nadien werden de algemeene autoriteiten der Kerk en die der Zending ter algemeene ondersteuning voorgedragen bij monde van den leider, Pres. Nebeker.

Ouderling Borgan Anderson van de Groninger Conferentie was toen de eerste spreker. Spreker gevoelde zich zeer zwak de plaats van het spreekgestoelte in bezit te nemen, en wel in de eerste plaats om dat hij zich bewust was de taal slechts zeer onvolkomen machtig te zijn, weshalve hij vreesde dat zonder de hulp des Heeren hij totaal falen zou het tot een goed einde te brengen. Niettegenstaande dat werd door hem een prachtige en weldoordachte toespraak gehouden over

het gebed, de noodzakelijkheid, het doel ervan, en den troost er in verborgen, aantoonende. Vele teksten en voorbeelden uit de Schriften werden aangehaald en bijgebracht om de gegeven gezegden te staven.

Ouderling Leslie T. Foy werd daarna geroepen te spreken. Zijn onderwerp was geloof. Hij ondernam aan te toonen dat geloof eene kracht was, en een vonk, overal aanwezig waar volmaakte kennis nog niet was verkregen. Een sprank die voortgaat en den weg verlicht naar Goddelijke waarheden en Goddelijke kennis. Wáár geloof is gelijk een groeiende plant, hoe beter het oorspronkelijke zaad, hoe beter later de boom.

De vergadering werd daarna opgeluisterd door een overschoon solo, gezongen door Zuster Griep van Amsterdam, aldaar aanwezig zijnde om de conferentie te bezoeken, waarna Broeder Meeuwssen geroepen werd een enkel woord te zeggen tot de vergaderden. Hij gaf een sterk getuigenis en gaf uitdrukking aan zijn verlangen om voort te gaan in het werk der zaligheid voor het menschdom.

De laatste spreker in de namiddagvergadering was Ouderling Ernest Adams van de Rotterdamsche conferentie, welke sprak over de zaligheid der ziel; dat de mensch naar hier gezonden was om zijn eigen persoonlijke zaligheid uit te werken, alsmede voor de redding van zijne ziel, maar dat wij eveneens hadden te werken voor het daartstellen der zaligheid van anderen, aangezien het redden van één ziel van het verderf eene menigte van zonden zal bedekken. Eveneens werd met een enkel woord uitgeweid over de zaligheid der dooden die niet in Christus zijn gestorven, en het idee der Kerk van Christus vergeleken met de opiniën der wereld, en de meerderwaardigheid van het eerste dienaangaande, aangetoond. Na gemeenschappelijk gezang werd de vergadering tot slot gebracht door dankgebed uitgesproken door Broeder Wilhelmus Gregoor.

De derde vergadering ving aan om zes uur des avonds. Gebed werd uitgesproken door Broeder Mooi uit Zwolle. Ouderling Nebeker was de eerste spreker. Hij had tot onderwerp gekozen het Boek van Mormon, aantoonende de echtheid en betrouwbaarheid daarvan, alsmede de Goddelijke roeping van Joseph Smith.

Pres. Nebeker werd opgevolgd door Broeder Anton Aldrichs van Nijmegen, en ofschoon hem slechts een korte tijd kon worden toegestaan werd door hem een schoon en sterk getuigenis afgelegd. Hij gaf den vreemdelingen aanwezig, den raad het Mormonisme te onderzoeken, belovende hen dat, zoo wanneer zij in nederigheid zouden willen vragen aan God om licht en wijsheid, Hij hen zou bekendmaken of de gepredikte dingen de waarheid waren of niet.

Ouderling Adams, meer genoemd, zong een solo, daarbij zichzelf begeleidend aan de piano, waarna de tijd werd gegeven in handen van Ouderling Bakke Postma, van de Rotterdamsche conferentie. Een

geestvolle toespraak werd door hem gehouden over datgene wat gebeuren moest in de laatste dagen, zijn uitgangspunt nemende aan de toestanden van van daag, en die vergelijkende met de dagen van Noach. Ook toen misleidde men het volk. En thans roept men, „hier is de Christus” en „daar is de Christus”. De verordeningen van het evangelie zijn veranderd, en een ieder wandelt den weg van eigen begeerlijkheden, overeenkomstig datgene wat daarvan is voorzegd geworden. We moeten, om zalig te kunnen worden, evenwel komen tot eene eenigheid des geloofs, en het begrip wegdoen dat wij namelijk zalig zouden kunnen worden buiten de nauwe en rechte weg welke alleen Christus in staat is ons aan te wijzen.

De laatste spreker was Pres. Richards van de Nederlandsche zending. Vele schoone gedachten werden door hem der vergadering geschonken, en medegedeeld werd dat elkeen die wederom geboren was geworden uit water en geest, en geleefd had onder den invloed van het evangelie, in staat zou moeten zijn een goede en omsproken reden te geven voor het feit dat hij hier was in deze sfeer van bestaan.

Wij dienen ons fundament te kennen. Aangetoond werd hoe de menschen werkende waren door middel van allerhande theorieën en daardoor dikwijls ten slotte werden verontmoedigd, en eindigden ongeloofigen te worden, en dit alles omdat het ware anker ontbreekt. Getuigenis werd gegeven van de wetenschap dat God leeft, dat Jezus is de Christus, en dat Joseph Smith was een waar profet van den levenden God, uitgezonden in deze de laatste bedeeeling om het eeuwig evangelie opnieuw tot de aarde te herstellen.

Vele bewijzen werden gegeven om aan te toonen hoe iemand in staat kon zijn eene volmaakte kennis te verkrijgen. Als wij een open en oprecht leven willen leiden dan wil God ons denzelfden invloed schenken, en de zonneschijn van Zijne liefde zal de plant van ons geloof doen ontkiemen en grooter en meerder doen worden.

De vergadering zong ten slotte nog een der liederen Zions, waarna het dankgebed werd uitgesproken door Ouderling Postma.

LESLIE T. FOY, Secr.

IETS OVER HET OUDE TESTAMENT.

(vervolg van blz. 79.)

HABAKUK (Omhelzing) was een jongere tijdgenoot van Jeremia, en profeteerde in Juda gedurende de eerste helft der regeering van Jozakim, toen Nebukadnezar het land met een inval bedreigde. Hij vergezelde de ballingen niet, maar bejammerde, evenals Jeremia, de zonden van zijn land te midden der algemeene verwoesting. Habakuk voorspelt den ondergang der Chaldeërs, en beschrijft hunnen hoogmoed en hun zelfvertrouwen; hij roept God aan over de snoode

werktuigen, welke Hij gebruikt tot de vernietiging van Zijn eigen volk; en nadat hij nogmaals de verzekering geeft, dat het geloof eindelijk de zegepraal zal behalen, zingt hij een verheven lofzang op de macht en de genade van Jehova, met een gebed om de verlossing van Zijn volk, en een belijden van zijn vertrouwen op Zijne genade. Dit boek wordt in Hand. XIII : 41; Rom. 1 vs. 17; Gal. III : 11, Hebr. x : 37 aangehaald.

Het onderschrift, „Voor den opperzangmeester op mijn Neginôth” duidt aan, dat het gebruikt werd als een psalm, waarin de profeet zijne eigene partij vervulde, en dat het in den tempeldienst was opgenomen. Hieruit blijkt dat Habakuk een Leviet moet geweest zijn. Het geheel is eene samenspraak tusschen hem en God. Het begint met een klagend recitatief van „den rechtvaardige”, die lijdt onder het pijnlijke schouwspel der onderdrukking, die de getrouwen onder Gods volk te verduren hebben van de goddeloozen, waartusschen zich gedurig de stem Gods doet hooren, welke antwoordt dat dezen een oordeel wacht van de zijde der Chaldeërs. Dit wordt gevolgd door de smeeingen van den profeet voor de rechtvaardigen, die met de goddeloozen zullen lijden, en gaat over in een levendige beschrijving van den Chaldeeuschen geesels, die alles voor zich wegvaagt; daarop volgt een oogenblik van wachten op het antwoord, hetwelk het oordeel, dat over Chaldea komen zal, openbaart (hoofdst. II). Daarna gaat een gebed tot God op, de inleiding tot den grooten lofzang des geloofs, welke de wonderbare bevrijdingen van vroeger in herinnering brengt, als waarborgen voor latere verlossingen, en eindigt met het gezicht van de verwoesting der geheele natuur, de nederlaag van Gods vijanden, maar de zegepraal van het geloof, dat zich in den God des heils verheugt.

TIJD, WAARIN HET GESCHREVEN IS. De Rabbijnen rekenen deze profetie tot den tijd van Manasse, hetgeen met het onderwerp schijnt overeen te stemmen; maar nieuwere Duitsche schriftbeoordeelaars geven de voorkeur aan dien van Josia, terwijl anderen Habakuk tot een tijdgenoot maken van Ezechiël en Daniël in Babylonië en van Haggai en Zacharia in Juda.

OBADJA (Aanbidder van Jehova) profeteerde, naar men onderstelt, vóór de verwoesting van Jeruzalem (588 v. C.) en de overerving van Edom (583). Evenals Nahum den ondergang van Assyrië en Habakuk dien van Chaldea had voorspeld, zoo kondigt Obadja dien van Israëls onverzoenlijken vijand, Edom, aan, en waarschuwt de Edomieten zich niet te verheugen in den dag des ondergangs van hun broeder. Hij voorspelt de geheele vernietiging van Edom, en stelt daartegenover het toekomstige herstel van Israël, dat ook het land van Edom en der Filistijnen zou bezitten, en zich verheugen zoude in de vervulling der Messiasbeloften.

Vers 1 tot 8 gelijkt zeer veel op een gedeelte van Jeremia (XLIX, de eerste 14 verzen.) Deze overeenkomst heeft de vraag doen oprijzen welke der twee profeten de aanklachten aan den anderen heeft herhaald, en daarom is de juiste tijd van dit boek onzeker, daar sommigen beweren dat het van vroeger dagteekening is dan dat van Jeremia, terwijl anderen het tot een later tijdperk rekenen. Dr. Pusey houdt vol dat de Hebreeuwsche toekomstige tijd bewijst, dat het Boek van Obadja het oudste is. Zij, die de tegenovergestelde meening zijn toegedaan, nemen aan, dat de aanleiding tot deze profetieën de vijandschap was, welke de zonen van Ezau hunnen broederen den Israëlieten tijdens den Babylonischen inval betoonden. Zij schijnen zich in den val van Jeruzalem verheugd, en aan de Joden, die door Idumea naar Egypte wilden vluchten, den weg afgesneden te hebben. Dientengevolge rees het gebed der Joodsche ballingen in Babylon op (Ps. CXXXVII : 7) en werd daarop het antwoord gegeven in de aanklachten van Obadja, die de goddelijke vergelding over Edom, en den toekomstigen roem aan Israël in het bezetten van Idumea voorspelt. Deze profetie werd gedeeltelijk door Nebukadnezar vervuld, en verder door de geheele onderwerping van Edom door Johannes Hyrcanus, waarna dit volk uit de geschiedenis verdwijnt; maar de geheele vervulling nl. de bezetting van Idumea door de Israëlieten, moet nog verwacht worden na de laatste terugkeer van dat volk tot de erfenis, die hun beloofd is, en daarom is dit boek, tot op dezen dag, het geliefkoosde voorwerp van de studie der Joden.

KORTE INHOUD. 1. De Edomieten achtten zich veilig in de schuilhoeken hunner rotsen (vers 3). 2. De vijand zou hen geheel vernietigen (vers 4—16). 3. De straf, die de Joden moesten ondergaan, zoude slechts tijdelijk zijn, en na hunne terugkeer uit de ballingschap zouden zij Edom en het land der Filistijnen bezetten, en zich eindelijk verheugen in de volheerlijke regeering van den Messias (17—21).

De profeten van het Herstel zijn HAGGAI, ZACHARIA, en MALEACHI. Volgens de Joodsche overlevering zijn zij dezelfde als de drie mannen, die met Daniël waren, toen deze het gezicht zag (Dan. x : 7). Na de ballingschap waren zij, naar men zegt, leden der „Groote Synagoge” van 120 oudsten.

HAGGAI (feestelijk) werd waarschijnlijk te Babylon geboren, en vergezeld Zerubbabel naar Jeruzalem; sommigen echter meenen, dat bij de heerlijkheid van den ouden Tempel had gezien voor de verwoesting (zie II : 3) en dat hij een der bejaarde ballingen was, die de fondamenteën voor den nieuwen tempel met tranen legden. (EZRA III : 12). Hij werd door God bezielde om het volk op te wekken tot ondersteuning van Zerubbabel en Josua (den Hoogepriester) bij het bouwen van den tempel, nadat het werk veertien jaar lang afgebroken was geweest, tengevolge van het tegenbevel, dat de Samaritanen van

Artaxerxes hadden verkregen. Toen de last van Cyrus door Darius werd bevestigd, was het volk in een staat van verslapping, welke hun een tijdelijken voorspoed boven de herbouwing van Gods huis deed verkiezen, totdat eene droogte over het geheele land hen tot berouwdwong. De profetie is kort en bondig. Haggai verwijt hun hunne lauwheid, en belooft, dat het werk gezegend zal zijn. Binnen vier-en-twintig dagen beginnen zij weder met bouwen. De jeugdige Zacharia voelt zich gedrongen Haggai's werk te ondersteunen; maar, na ééne korte profetie, zwijgt hij stil. Na vier weken wordt het volk moedeloos, en vergelijkt den nieuwen tempel met den ouden, maar Haggai voorspelt dat de tweede grootere heerlijkheid zal zien dan de eerste. Tweede maanden later bestraft hij weder hun gebrek aan ijver en belooft den zegen Gods. Eindelijk wijst hij op Zerubbabel, als erfgenaam van het huis Davids en voorspelt de onwankelbare heerschappij van het koninkrijk Gods, te midden van het verval der tijdelijke machten. Hij profeteerde slechts gedurende vier maanden. Hij wordt aangehaald in Hebr. XII : 26.

Haggai en Zacharia worden samen genoemd in de Septuaginta, en wel in de opschriften van Psalm CXXV, CXXXVI, CXLV—CXVIII, en zij worden vermeld in I Esdra VI : 1; VII : 3.

ZACHARIA. (Wiens Jehova zich herinnert), de zoon van Berechja en kleinzoon van Iddo, was waarschijnlijk van den stam van Levi, te Babylon geboren, en kwam ook met Zerubbabel te Jeruzalem. Hij begon twee maanden na Haggai (I : 1) te profeteeren, en ging hiermede twee jaren door, steeds de Joden aansporende om den tempelbouw voort te zetten. Hij gaf ook eene voorafschaduwing van de geschiedenis van het volk en der Christelijke Kerk. Het boek is vol toespelingen op de komst van den Messias en wordt dikwijls in het Nieuwe Testament aangehaald. Het bestaat uit drie deelen: (1) Negen gezichten van de heerlijkheid van het Koninkrijk en den dienst van den Messias (I—VI). (2) Eene samenspraak tusschen den profeet en een gezantschap uit Babylon over het vasten en de boetedoening wegens de verwoesting van den tempel en zijn raad om ze te veranderen in feesten ter viering van de wederopbouw (VII, VIII). (3) De geschiedenis der Joden en der Kerk tot aan het laatste oordeel (IX—XIV).

KORTE INHOUD. Afdeling I. De negen gezichten, nl. (I : 7—17): Een man rijdende op een rood paard, tusschen de mirten, een zinnebeeld van een algemeenen vrede over het geheele land, en het ophouden van allen tegenstand bij het bouwen van den tempel. 2. (I : 18—21): Vier hoornen (d. w. z. vier vijanden der Joden) en vier smeden, door wie zij gebroken worden. 3. (II : 1—9): Een man met een meetsnoer, die de grenzen van Jeruzalem meet, d. w. z. de uitbreiding der stad, tot welke ook de heidenen zullen komen. 4. (II

Josua (de Hoogepriester), die zijne vuile kleederen uittrekt, en wisselkleederen aandoet, hetgeen doelt op het herstel van Juda, en de komst van „De Spruit”. 5. (iv): Een gouden kandelaar, door twee olijfboomen van olie voorzien; d. w. z. de wederopbouwung van den tempel en de toekomstige heerlijkheid der kerk door de zalving van den Heiligen Geest. 6. (v: 1—4): Een vliegende rol; d. w. z. wraak over de goddeloozen. 7. (v: 5—11): Eene vrouw, door een looden gewicht in eene efa gedrukt, en oostwaarts gedragen; d. w. z. onderdrukking en verbanning van den afgodendienst. 8. (vi: 1—8): Vier wagens, die uit twee bergen van koper voortkomen; d. w. z. de loop der Goddelijke voorzienigheid. 9. (vi: 9—15): Kroning van Josua; d. w. z. de koninklijke en priesterlijke waardigheid van „De Spruit”.

Afdeeling II. Samenspraak tusschen den profeet en de ballingen over de vastendagen.

1. (vii). De aard en de vereischten van het ware vasten.
2. (vii). Over de verandering van vastendagen in feesten.

Afdeeling III. Het toekomstige lot der Joodsche Kerk en natie. 1. ix: 1—7): Vrede onder de regeering van Alexander. 2 (ix: 12—17). Opkomst der macht onder de Makkabeërs. 3. xi—xii: 12) Achteruitgang (veroorzaakt door de verwerping van den Messias — bestraft met de verwoesting van Jeruzalem). 4. xii: 3—14). Een tijdperk van boete en hoop. 5. (xiv): Terugkeer van den Messias naar Jeruzalem na de zegepraal over zijne vijanden, en inwijding van de theocratische heerlijkheid.

Tijd waarin het geschreven werd. De stijl van het boek en de vele Chaldaïsmen, die er in voorkomen, bewijzen dat het tot de laatstgeschreven profetieën behoort. Het verschil tusschen het eerste en het latere gedeelte heeft bij sommige nieuwere schriftbeoordeelaars twijfel doen ontstaan over de echtheid van de laatste zes hoofdstukken; doch hunne tegenwerpingen zijn voldoende weêrlegd geworden.

(Wordt vervolgd.)

INHOUD:

Wie met mij niet vergadert, die verstroot Blz. 81	Zaligheid door geoorzaamheid aan God . Blz. 88
Nimmer te laat . . . „ 85	Verslag van de Arnhemsche Conferentie. „ 89
Een Arabische legende. „ 85	Iets over het oude Testament. . . . „ 92
De Val „ 86	

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 7B Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending. Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, Buitenland f 2.50. Amerika 1.00 doll. — Per exemplaar 10 cent.